

РЕШЕНИЕ

№ 2943

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100510934 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 01.02.2021 год., постановено по гр.дело №68085/2018 год. по описа на СРС, ГО, 153 с-в, поправено с решение от 28.06.2021 год., е признато за незаконно и отменено на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на О. П. П., извършено със заповед №02 от 08.08.2018 год. на управителя на „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, ищецът е възстановен на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ заеманата преди уволнението длъжност „експерт логистика“ и ответникът е осъден да заплати на ищеца по искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, с правно основание чл. на основание чл. 128, т. 2 КТ и с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата от **9 222 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконното уволнение за периода от 22.08.2018 год. до 22.02.2019 год.; сумата от **777.83 лв.**, представляваща част от неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.08.2022 год. до 21.08.2018 год. и сумата от **2 584.85 лв.**, представляваща обезщетение за използван платен годишен отпуск за 2017 год. и 2018 год., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.10.2018 год. до окончателното им изплащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски по делото в размер на 785 лв., като ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 813.39 лв., представляваща държавна такса и депозит за вещо лице.

Срещу основното решение е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника „С.Е.Д. М.“ ООД /н./. Жалбоподателят поддържа, че неправилно СРС бил приел,

че липсват доказателства за реално съкращаване на щата. По делото било установено, че доставките се осъществявали като природният газ се получавал в базата в с.Граф Игнатиево, след което се компресирал, натоварвал се на специализирани товарни автомобили и се превозвал до съответните приемащи станции по места, където се декомпресирал, след което се доставял до крайните битови и стопански потребители. Специализираният транспорт бил възложен на външна фирма – „Булгаргазконтрол“ ООД. Предишният управител на ответното дружество, който бил баща на ищеца, бил сключил договор с друго свое дружество – „Булгаргазконтрол“ ООД. От представеното по делото щатно разписание било видно, че нямало служители, управляващи специализиран транспорт /като длъжности/. След прекратяване на договора за специализиран транспорт с „Булгаргазконтрол“ ООД, същият се възлагал на друга фирма, която извършвала транспорта и планирането му. Ищецът не бил оспорил обстоятелството, че след съкращаването на двата щата и с цел оптимизиране на дейността на дружеството, понастоящем управителят правел заявките за доставка на газ, ползвайки специален модул, достъп до който му бил предоставен от „Булгаргаз“ ЕАД. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а исквете – отхвърлени.

Ответникът по жалбата О. П. П. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че част от твърденията във въззивната жалба били неотнормими към предмета на спора. От показанията на свидетелката М. се установявало, че нямало превъзлагане на дейностите по заявка на природен газ, следене на наличностите, контрол върху системата, като те се изпълнявали от служители на ответника. След уволнението на ищеца трудовите му функции продължили да се изпълняват от друг служител – Л.П., без между тях да е бил проведен подбор, който в случая бил задължителен, тъй като те изпълнявали припокриващи се трудови функции. Л.П. бил освободен на 14.09.2018 год., а ищецът – на 22.08.2018 год. В този смисъл съкращаването на щата не било извършено на 07.08.2018 год., тъй като заповедта за утвърждаване на новото щатно разписание и процесната заповед били издадени също на 07.08.2018 год. На ответника били дадени указания от СРС, че следва да докаже, че управителят е правел заявките за природен газ след твърдяното извършване на съкращаване на щата. Допуснатите до разпит свидетели не били доведени от ответника, като последният не бил ангажирал други доказателства в подкрепа на твърденията си. Отделно от това следвало да се има предвид, че единствената причина за уволнението на ищеца било обстоятелството, че е син на П.П. П. – бивш управител на ответното дружество и С.Г. П.а, т.е. в нарушение на чл. 8, ал. 3 КТ и чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Следователно прекратяването на трудовото правоотношение представлявало злоупотреба с трудови права по чл. 8 КТ и чл. 21 ЗЗДискр. А отделно от това работодателят не бил поискал от ищеца информация дали страда от болест, по силата на която се ползва от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ. Въззивната жалба срещу решението на СРС в частта му по исквете по чл. 128, т. 2 КТ и по чл. 224 КТ била бланкетна. Сочил също така, че евентуалните искове по чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 222, ал. 1 КТ били основателни. Безспорно било по делото, че процесната заповед за уволнение била връчена на ищеца на 22.08.2018 год. Ако се приемело, че уволнението е законно, то ответникът дължал на основание чл. 220, ал. 1 КТ обезщетение за неспазено предизвестие в размер на едно брутно трудово възнаграждение, определено по размер,

съгласно чл. 228 КТ. Доказано било, че ищецът имал трудов стаж от 10 години на длъжността, поради което му се дължало допълнително възнаграждение за придобит опит в размер на 0.6 % върху основното възнаграждение за всяка година – чл. 12 вр. с чл. 15 НСОПЗ. Според заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, възнаграждението за пълен отработен месец преди уволнението възлизало на 1 537 лв. Доколкото прекратяването на трудовото правоотношение било поради съкращаване на щата и ищецът бил останал без работа за един месец, считано от 22.08.2018 год., то му се дължало обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ.

Срещу решението на СРС от 28.06.2021 год., постановено по реда на чл. 247 ГПК, е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника „С.Е.Д. М.“ ООД /н./. Жалбоподателят поддържа, че не са налице предпоставки за поправяне на очевидна фактическа грешка, доколкото в молбата на ищеца не били конкретизирани периодите, за които се иска поправката.

Ответникът по жалбата О. П. П. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че в исковата молба се съдържало ясно искане за присъждане на законната лихва, считано от датата на нейното подаване в съда – 22.10.2018 год.

По отношение на въззивната жалба срещу основното решение:

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от О. П. П. с искова молба, с която срещу „С.Е.Д. М.“ ООД /н./ са били предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, с правно основание чл. 334, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за отмяна на уволнението на ищеца, извършено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ – поради съкращаване на щата, със Заповед №02 от 08.08.2018 год. на управителя на ответното дружество, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „експерт логистика“ и за осъждане на ответника да му заплати сумата от 9 222 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконното уволнение за периода от 22.08.2018 год. до 22.02.2019 год., сумата от 777.83 лв., представляваща част от неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.08.2022 год. до 21.08.2018 год. и сумата от 2 584.85 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2017 год. и 2018 год., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане, както и евентуални искове с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ за сумата от 1 537 лв., представляваща обезщетение за неспазено предизвестие и за сумата от 1 537 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за период от 1 месец, поради уволнение поради съкращаване на щата, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане. В исковата молба се твърди, че уволнението било незаконно, тъй като не било налице реално съкращаване на

щата – заеманата от ищеца длъжност не била фактически премахната /тя продължавала да съществува, но се осъществявала от други служители/ и не бил извършен подбор по чл. 329 КТ /въпреки, че имало още един служител, който имал същата длъжност – Л.П./.

Безспорно е по делото, а и от представените по делото трудов договор №ЛС-005 от 29.11.2007 год. и допълнителни споразумения, се установява, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „експерт логистика“, с основно месечно трудово възнаграждение от 1 450 лв. и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит – 0.6 %. Страните постигнали съгласие, че договорът се прекратява при условията, предвидени в КТ, както и с връчването на писмено предизвестие, отправено до насрещната страна, със срок не по-малък от 30 дни – чл. 5 от трудовия договор. Представена е и длъжностна характеристика за процесната длъжност, която не се спори, че е била връчена на ищеца.

Това трудово правоотношение е било прекратено със заповед №02 от 08.08.2018 год. на управителя на ответното дружество, издадена на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата, считано от 08.08.2018 год. Заповедта била връчена на ищеца на 22.08.2018 год. – обстоятелства, които същият е удостоверил лично с подписа си и които не оспорва. В заповедта се съдържа нареждане за изплащане на обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазено предизвестие в размер на 1 450 лв. и обезщетение по ч. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 584.95 лв.

На 07.08.2018 год. било взето решение от управителя на ответното дружество за съкращаване на длъжностите „експерт логистика“ и „специалист логистика“, считано от 07.08.2018 год. /тъй като голяма част от дейностите по логистиката се изпълняват от външни изпълнители, подаването на заявки за количества газ, както и следенето на модулите на „Булгаргаз“, се осъществява вече от управителя на дружеството/.

Представено е щатно разписание на ответното дружество, в сила от 07.08.2018 год., утвърдено със Заповед от 07.08.2018 год. на управителя на ответника, в което не са предвидени щатни бройки за длъжностите „експерт логистика“ и „специалист логистика“. С посочената заповед е наредено също така трудовите правоотношения със служителите, заемащи посочените две длъжности, да бъдат прекратени на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ, без да се извършва подбор, поради обстоятелството, че се съкращават единствени /единични/ длъжности /последното обстоятелство не е спорно между страните/.

Представени са и трудов договор и допълнителни споразумения, от които е видно, че между ответника и Л.С.П. е съществувало трудово правоотношение за длъжността „специалист логистика“ /длъжностната характеристика за тази длъжност е била връчена на служителя на 23.07.2014 год./, което е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ – поради съкращаване на щата, със Заповед №01 от 08.08.2018 год. на управителя на ответното дружество, която е била връчена на Л.П. на 14.09.2018 год.

Видно е от заключенията на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката

му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, че брутното трудово възнаграждение за ищеца за последния пълен отработен месец преди уволнението – м.юли 2018 год. възлиза 1 537 лв., а обезщетението за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 22.08.2018 год. до 22.02.2019 год. – на 9 222 лв. Установено е също така, че трудовото възнаграждение за периода от 01.08.2022 год. до 21.08.2018 год. е в размер на 777.83 лв., а обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 2017 год. и 2018 год., което не е изплатено – 2 584.85 лв., обезщетенията по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ, които не са изплатени – в размер на по 1 537 лв.

В съдебното заседание, проведено на 29.09.2020 год., първоинстанционният съд е направил констатация по оригинала на трудовата книжка на ищеца, от която се установява, че след процесното уволнение няма друго записване за започване на работа по трудово правоотношение.

От събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетелката Е.Ч. М., които следва да бъдат ценени като ясни, последователни, убедителни и неопровергани от останалите данни по делото, се установява, че ищецът фактически се е занимавал с логистика и дистанционно проследяване на обема на газ в отделните терминали, като нямало друг служител с аналогична длъжност, с изключение на Л.П., който полагал труд в базата в с.Граф Игнатиево. Наличностите и контролът по системата се осъществявали вътрешно, като нямало външни фирми, които да правят заявки за природен газ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, но е частично неправилно.

По отношение на исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ:

Процесното трудово правоотношение е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ – поради съкращаване на щата. Твърденията за незаконност на уволнението, очертаващи основанието на предявения иск и в чиито рамки е ограничена търсената съдебна защита съобразно диспозитивното начало в гражданския процес и при съобразяване на изложеното от ищеца в подадения от него писмен отговор на въззивната жалба, са свързани с това, че не е налице реално съкращаване на щата – заеманата от ищеца длъжност не била фактически премахната и не е бил извършен подбор по чл. 329 КТ.

Противно на изложеното в отговора на въззивната жалба, в исковата молба ищецът не е въвел като основания за незаконосъобразност на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение злоупотреба с право от страна на работодателя – чл. 8 КТ и непреодоляване на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ.

При иск, с който се оспорва законността на уволнение, необходимото обстоятелствено съдържание на предмета на спора се определя от ищеца чрез възражения, тъй като се оспорва упражнено от ответника потестативно право – на уволнение. Излагането на

фактическите обстоятелства въз основа на които ищецът оспорва уволнението в трудовия спор, са от съществено значение за съда, който само в рамките на посоченото може да изследва подлежащите на доказване факти и вземе решение за законосъобразността на уволнението. Съдът не може да разглежда факти и обстоятелства, на които страните не се позовават, или не са сторили това своевременно. След предявяването на иска ищецът може да допълва исковата молба, като посочи нови факти, само ако е направил съответното възражение срещу оспореното потестативно право на работодателя, но е пропуснал да посочи някои от фактите, на които то се основава.

В разглеждания случай ищецът е изложил доводи, че се ползва със закрила и че е налице проява на злоупотреба с права от работодателя едва в писменото си становище, депозирано в първото съдебно заседание, проведено на 09.05.2019 год. в първоинстанционното производство, поради което и същите не е следвало да бъдат обсъждани от СРС, респ. не могат да бъдат обсъждани и от въззивния съд – в този смисъл виж например Решение № 239 от 21.05.2012 год. на ВКС по гр. дело № 799/2011 год., IV г. о., ГК, Решение № 158 от 1.07.2013 год. на ВКС по гр. дело № 1008/2012 год., IV г. о., ГК, Решение № 167 от 30.07.2014 год. на ВКС по гр. дело № 6368/2013 год., IV г. о., ГК, Решение № 23 от 2.02.2016 год. на ВКС по гр. дело № 4553/2015 год., IV г. о., ГК, Решение № 113 от 14.07.2017 год. на ВКС по гр. дело № 3842/2016 год., III г. о., ГК, Определение № 308 от 26.02.2015 год. на ВКС по гр. дело № 258/2015 год., IV г. о., ГК.

Изискванията за законност на уволнението поради съкращаване на щата са следните: 1/ да е налице премахване, считано от един определен момент за в бъдеще, на отделни длъжности от утвърдения общ брой на работниците или служителите в предприятието или учреждението поради преустановяване на съответстващите им трудови функции; 2/ съкращението да е реално, т.е. съответната трудова функция действително да се премахва, а не само да се променя наименованието на съответстващата ѝ длъжност при запазване характера на извършваната работа; 3/ да е налице към момента на уволнението – датата на уволнението трябва да съвпада или да следва датата, на която е извършено реалното фактическо съкращаване и 4/ да е извършено по съответния ред и от компетентния орган.

Законността на уволнението в хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ не се свързва по необходимост само с наличието на утвърдено ново щатно разписание, а е меродавно установяването на съществуването на материалноправното основание за прекратяване на трудовото правоотношение. Съкращаването на щата означава намаляване, премахване за в бъдеще на отделни бройки от утвърдения общ брой на работниците и служителите. Причините за това могат да бъдат най-различни и наличието им се преценява от работодателя или от компетентния за утвърждаването на щатното разписание орган. Промяната на щатните бройки е въпрос на целесъобразност за работодателя и не подлежи на съдебен контрол, като суверенно негово право е да променя щата както прецени. Това, което е от значение е съкращаването на съответна щатна бройка да е извършено от лицето или органа, който има право да извършва промени в щатното разписание и да е реално – да има фактическо /реално/ премахване на трудовите задължения, които включва процесната

длъжност.

По делото е безспорно, а и от събраните писмени доказателства се установява наличието на взето от надлежен орган и по съответния ред решение за съкращаване на щатната бройка на заеманата от ищеца длъжност и то предхожда момента на процесното уволнение.

Противно на приетото от СРС, настоящият съдебен състав намира, че работниците и служителите не могат да бъдат разглеждани като трети лица по смисъла на чл. 181 ГПК, спрямо които да е изискването за достоверност на датата на оспорени от тях заповеди и спрямо които те да са непротивопоставими. И това е така, тъй като частните документи, каквито са заповедите на работодателя за утвърждаване или изменение на щатно разписание не обективират разпореждане с права. Работниците и служителите не могат да черпят права от заповедите за утвърждаване или промяна на щатното разписание, нито пък могат да черпят права от работодателя или негов представител, подписал документа. Щатното разписание е вътрешен за дружеството документ, съдържащ списък с броя на работниците и служителите и тяхното разпределение за длъжности. Само по себе си щатното разписание не създава или прехвърля права, които работниците и служителите да придобиват по силата на документа – в този смисъл Решение № 177 от 13.06.2012 год. на ВКС по гр. дело № 1672/2011 год., III г. о., ГК.

На следващо място СГС приема, че основанието за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ е приложимо само когато съкращаването на щата е реално – т.е. когато не само е премахната длъжността като щатна бройка, но и когато трудовата функция е престанала да съществува като съдържание на отделна длъжност, независимо от нейното наименование. Реално съкращаване на щата е налице, когато едни щатни бройки се съкращават и на тяхно място се създават други нови длъжности с различни от предходните трудови функции, както и когато съществуващата щатна длъжност се преобразува в друга нова длъжност, в която се запазват всички или част от задълженията на трансформираната длъжност, но към тях се прибавят нови, съществени трудови задължения, променят се изискванията за нейното заемане, поради което се създава нова трудова функция и нова длъжност /т.е. разлика в същността на извършваната работа/ – в този смисъл Решение № 66 от 28.03.2013 г. на ВКС по гр. д. № 332/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 75 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 924/2011 г., III г. о., ГК, Решение № 154 от 18.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1279/2010 г., III г. о., ГК.

Реално е съкращаването на щата и когато се премахва щатна бройка за определена длъжност, без да отпаднат трудовите ѝ функции – когато част от тях се запазват и преминават към друга длъжност или трудовите функции изцяло се разпределят между други длъжности в рамките на предприятието или извън него /във втория случай само по граждански договор/ – виж Решение № 106 от 30.03.2015 год. на ВКС по гр. дело № 5857/2014 год., IV г. о., ГК и Решение № 222 от 31.07.2014 год. на ВКС по гр. дело № 5394/2013 год., IV г. о., ГК. В тази насока решенията са по целесъобразност и се вземат от работодателя с оглед нуждата от ефективно управление на работната сила.

Въззивният съд приема, че в разглеждания случай е налице реално съкращаване на

щата. На първо място, длъжността на ищеца не фигурира в новото щатно разписание на длъжностите в ответното дружество. На второ място, несъмнено е, че предметът на дейност на ответното дружество включва специфични дейности, а именно компресиране, пренос и продажба на природен газ, изграждане и експлоатация на газови инсталации и съоръжения, специализиран транспорт на съдове под налягане. Дейността по непрекъсваемата доставка на природен газ, организирането на специализирания персонал за нагнетяване, транспортиране и съхранение на природния газ и контролът за спазването на изискванията за работа със съоръжения с повишена опасност е била разпределена на длъжностите „експерт логистика“ и „специалист логистика“. Същевременно не е налице идентичност между тези две длъжности, които са били заличени /виж и заповед №01 от 08.08.2018 год. на управителя на ответното дружество, връчена на Л. С.П. на 14.09.2018 год./, и останалите запазени длъжности /посочени в щатното разписание на ответното дружество, в сила от 07.08.2018 год./, предвид специфичните дейности, които се осъществяват от всяка от тях, който извод следва както от събраните гласни доказателства, така и от съпоставянето на основните им функции съгласно Националния класификатор на професиите и длъжностите /НКПД/. Длъжностите „експерт логистика“ и „специалист логистика“ попадат в единичната група на административните специалисти, които извършват аналитични, концептуални и практически задачи за предоставяне на услуги – в т.ч. продажби, извършват преглед на организационни структури, методи и системи, както и количествени анализи на информацията, пряко свързана с инвестиционни програми, като основните задачи, които изпълняват анализаторите по управление и организация /код 2421/6005/, са свързани с анализирането и оценката на текущи системи и структури, наблюдаване на системи на всички организационни нива, предприемане и разглеждане на работни проучвания чрез анализиране на съществуващи и предложени методи и процедури, като административни и чиновнически процедури, отчитане и анализиране на работата на организацията, графики, отчети, доклади, преразглеждане на оперативни процедури и съветване относно отклонения от процедурите и стандартите. Същевременно запазените длъжности „координатор производство“ /код 2421/6013/ и „специалист технически контрол /код 2421/6018/, макар да попадат в същата единична група на административни специалисти по НКПД, са отделни, различни от процесната.

Отделно от това, по делото е установено въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства по делото, че част от съществените функции на процесната длъжност са били разпределени между останалите служители, а другата част са били изпълнявани от лице по извънтрудово правоотношение, а именно „БулгарГазКонтрол“ ООД, чийто предмет на дейност е оценяване на съответствието, периодични и междинни проверки и извънредни прегледи на съдове под налягане и др. /виж данните в Търговския регистър – <https://portal.registryagency.bg/CR/Reports/ActiveConditionTabResult?uic=203672861/>.

Следователно, доколкото се съкращават щатове, а не дейности, които могат да бъдат реализирани и по друг начин – чрез възлагането им на някой друг в рамките на предприятието или извън него, както е в частност, то съкращаването на щата има реален

характер.

В този смисъл и доколкото уволнението на ищеца е извършено след взето решение от компетентния орган за закриване на единствените две щатни бройки за процесната длъжност, то за работодателя не е възникнало и задължение за извършване на подбор по чл. 329, ал. 1 КТ /преценката за задължителност на подбора се прави спрямо длъжностите, съществували по щатно разписание преди изменението, като същият е задължителен само при идентичност на длъжностите – виж Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ВКС по тълк.дело № 3/2011 год., ОСГК, както и Решение № 203 от 03.01.2020 год. по гр.дело № 696/2019 год., III г. о., ГК/.

Ето защо релевираната претенция по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, както и обусловените иски по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ се явяват неоснователни и подлежат на отхвърляне.

По отношение на исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи срещу правилността на решението на СРС в частта му по посочените иски. Предметът на въззивното производство, което се разглежда по реда на ограничения въззив, по отношение на разглеждане на спора по същество е очертан в случая само от посоченото в жалбата и приложимите към спорния предмет императивни материалноправни норми. Недопустимо е оплакванията в жалбата да се разширяват извън срока за обжалване в т. н. от жалбоподателя молба - уточнение, представена в съдебно заседание пред въззивния съд, поради което съдът не обсъжда направените за първи път в нея оплаквания, представляващи изразено недоволство от процесуални нарушения на съда и необосновани изводи. Ето защо в решаващата си дейност въззивният съд изхожда от фактическите положения, установени от първоинстанционния съд, като препраща към мотивите на обжалваното решение относно приетото за установено от фактическа страна.

При установените по делото фактически положения – че ищецът е престира работна сила през иския период от 01.08.2018 год. до 21.08.2018 год. включително и че не е ползвал платен годишен отпуск за 2017 год. и 2018 год. /37 дни/, то ответникът му дължи трудово възнаграждение в размер на 777.83 лв., както и обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 2 584.85 лв. /при прекратяване на трудовото правоотношение – както е в частност/, както по същество е приел и СРС.

С оглед изложеното, бланкетната въззивна жалба, чийто полезен ефект по отношение на разрешаване на спора по същество, съответно косвено преценка относно правилността на решението на СРС в обсъжданата част, е твърде ограничен, е неоснователна. В посочената част обжалваното решение е постановено в правилно приложение на материалния закон и следва да бъде потвърдено чрез препращане към мотивите му – чл. 272 ГПК.

По отношение на евентуалните искове с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ:

Доколкото вътрешнопроцесуалното условие, при което са предявени тези евентуални искове се е сбъднало /отхвърляне на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ/, то с оглед разпоредбата на чл. 271, ал. 2 ГПК въззивният съд дължи разглеждането им по същество.

Съгласно чл. 220, ал. 1 КТ, страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестieto, но дължи на другата страна обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестieto.

В частност работодателят е признал дължимостта на това обезщетение в акта, с който е упражнил потестативното си право на уволнение, а неговият размер – 1 537 лв. е установен въз основа на цененото заключение по съдебно-счетоводната експертиза. Доколкото нито се твърди, нито се установява, че обезщетението е платено /а доказателствената тежест в тази насока е била на ответника – чл. 154, ал. 1 ГПК/, то въззивният съд приема, че релевираната претенция се явява изцяло основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.10.2018 год. до окончателното ѝ изплащане.

Според разпоредбата на чл. 222, ал. 1 КТ при уволнение поради закриване на предприятието или на част от него, съкращаване в щата, намаляване обема на работа, спиране на работата за повече от 15 работни дни, при отказ на работника или служителя да последва предприятието или неговото поделение, в което той работи, когато то се премества в друго населено място или местност, или когато заеманата от работника или служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен работник или служител, заемал преди това същата длъжност, работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя, което е в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец, освен ако с акт на Министерския съвет, с колективен трудов договор или с трудовия договор е предвидено обезщетение за по-дълъг срок.

В случая предпоставките за дължимост на това обезщетение са налице – ищецът е уволнен поради съкращаване на щата, като е доказано, че в едномесечния период след уволнението той не е започнал работа по друго трудово правоотношение. Установено е въз основа на заключението по съдебно-счетоводната експертиза, че дължимото на ищеца обезщетение е в размер на 1 537 лв. /арг. чл. 228 КТ и чл. 17 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата/, поради което и СГС намира, че предявеният иск се явява изцяло основателен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 22.10.2018 год. до окончателното ѝ изплащане.

Ето защо решението на СРС следва да бъде отменено в частта му, в която са уважени предявените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ /първият от които главен/, които претенции подлежат на отхвърляне, а предявените евентуални искове по чл. 220, ал. 1 КТ и с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ – уважени.

Първоинстанционното решение трябва да бъде отменено и в частта му, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за първоинстанционното производство за разликата над 445.71 лв., както и в частта му, в която ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС разноски за разликата над 284.51 лв. /която сума е сбор от дължимите възнаграждение за вещо лице в размер на 150 лв. и държавна такса за исковете по чл. 128, т. 2 КТ и по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 134.51 лв./.

В останалата обжалвана част решението на СРС следва да бъде потвърдено, като правилно.

По въззивната жалба срещу решението, постановено по реда на чл. 247 ГПК:

Поправянето на очевидна фактическа грешка може да стане по почин на съда или на която и да било от страните без ограничения във времето. За да е налице очевидна фактическа грешка в решението, която може да се поправи по реда на чл. 247 ГПК, следва да се констатира несъответствие между формираната истинска воля на съда в мотивите на решението и нейното външно изразяване в писмения текст на решението. Такава грешка представлява например пропускането да се отрази в решението становището на съда, което личи ясно от мотивите на постановения акт, погрешно посочване на имената на страните, на размера на присъдената сума /суми/, погрешни пресмятания на суми и пр.

В разглеждания случай въззивният съд приема, че е налице констатираната очевидна фактическа грешка, тъй като изразената в мотивите на първоинстанционното решение истинска воля на съда – а именно, че присъдените вземания по чл. 128, т. 2 КТ и по чл. 224, ал. 1 КТ се дължат ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, не съответства напълно на отразеното в диспозитива – в който не е отразена конкретната дата, от която се начислява законната лихва, а именно 22.10.2018 год., поради което законосъобразно СРС е счел, че са налице предпоставките по чл. 247 ГПК за извършване на поправка. Допълнителен довод в подкрепа на това разбиране е и обстоятелството, че в разглеждания случай не се касае до грешка в изводите на съда, в неговата решаваща дейност, която по правило се отстранява по реда на обжалването /т.е., допуснатата поправка на така констатираната грешка не представлява изменение или отмяна на формираната воля на съда/.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС, постановено в производството по чл. 247 ГПК – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС държавна такса за първоинстанционното производство за исковете по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 122.96 лв. /държавната такса за въззивното производство за същите претенции е била събрана/.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 01.02.2021 год., постановено по гр.дело №68085/2018 год. по описа на СРС, ГО, 153 с-в, поправено с решение от 28.06.2021 год., в частта му, в която са уважени предявените от О. П. П. срещу „С.Е.Д. М.“ ООД /н./ искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, с правно основание 344, ал. 1, т. 2 КТ и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, в частта му, в която ответникът „С.Е.Д. М.“ ООД /н./ е осъден да заплати на ищеца О. П. П. разноски за първоинстанционното производство за разликата над 445.71 лв., както и в частта му, в която ответникът „С.Е.Д. М.“ ООД /н./ е осъден да заплати по сметка на СРС разноски за разликата над 284.51 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от О. П. П. с ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.*****, вх.***** срещу „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Петрич, Шосето за София, Оранжерии Петрич, искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, с правно основание 344, ал. 1, т. 2 КТ и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца, извършено със заповед №02 от 08.08.2018 год. на управителя на „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „експерт логистика“ и за осъждане на ответника да заплати сумата от 9 222 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконното уволнение за периода от 22.08.2018 год. до 22.02.2019 год.

ОСЪЖДА „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Петрич, Шосето за София, Оранжерии Петрич, да заплати на О. П. П. с ЕГН *****, с адрес: гр.София, ж.к.*****, вх.***** по евентуални искове с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ сумата от **1 537 лв.**, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие при уволнението, извършено със заповед №02 от 08.08.2018 год. на управителя на „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ и сумата от **1 537 лв.**, представляваща обезщетение за оставена без работа, поради прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ в размер на едномесечното брутно трудово възнаграждение на ищеца, ведно със законната лихва върху тези суми считано от датата на подаване на исковата молба – 22.10.2018 год. до окончателното им изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 01.02.2021 год., постановено по гр.дело №68085/2018 год. по описа на СРС, ГО, 153 с-в, в останалата му обжалвана част.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 28.06.2021 год., постановено реда на чл. 247 ГПК по гр.дело №68085/2018 год. по описа на СРС, ГО, 153 с-в.

ОСЪЖДА „С.Е.Д. М.“ ООД /н./, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление:

гр.Петрич, Шосето за София, Оранжерии Петрич, да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 122.96 лв., представляваща държавна такса за първоинстанционното производство за исковете по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 1 КТ.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____